

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

ΤΟΥ ALFRED CAPUS

‘Η τροπομένη αβή εάντρα του Καπίς χαρακτηρίζεται θαυμάσια τε σωματικά, άλλα και τα δοντυρικά πράγματα της σήμερον. Τήν δημοφιλότητα, χωρίς να θέλωμε βέβαια να θέσωμε κανένα.

(‘Η σνήγη παριστάται τήν συγκέντρωσις ενός έργατικού σωματίου)

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Σύντροφοι, ή συνεδρίασις αρχίζει... Σας συιστώ να καθήσετε σε όλη τη διαρκεία της ήσυχου, όπως τοιριάζει στους αληθινούς έργατες. Άλλοιώς, προειδοποιώ τη συνέλευσι ότι θα πνάζω στον άερα τα μυλά του πρώτου που θα μ’ έμποδισή να εκπληρώσω τα καθήκοντά μου ως προέδρου...

ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ.— ‘Ωμορφα τά λές!.. ‘Ωμορφα τά λές!

Α’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Κύριε Πρόεδρε, ζητώ τον λόγο !..

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Κ’ έγω τό ίδιο !

Α’ ΕΡΓΑΤΗΣ, (τραβώντας τό εμβόλιον του από την τσέπη και διενθύνοντάς το κατά του Προέδρου.— Θά μου δώσης τό λόγο ή όχι;...)

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ, (κάνοντας τό ίδιο).— Κ’ έμένα θά μου δώσης τό λόγο ή όχι ;

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Εύρισκομαι εις τήν δυσάρεστον θέσιν...

Α’ ΕΡΓΑΤΗΣ, (διακόποντάς τον).— Δέν μου δίνεσι λοιπόν τον λόγο ; Καλά...

(Πυροβολεί, μά δέν πευχαίνει τον Πρόεδρο).

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— ‘Η σειρά μου τώρα... (Πυροβολεί και πευχαίνει τον Πρόεδρο στο στήθος).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ, (πέφτοντας κάτω).— ‘Εχετε τον λόγο... (Πεθαίνει).

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Σύντροφε, θά είμαι σύντρομος. Θ’ άσχοληθώ με μερικά πρόσωπα που άποτελούν αίσχος γιά τό σωματείο μας. (‘Ενας πυροβολισμός άκούγεται και μία σφαίρα χτυπάει τον έμβολιο στο κεφάλι).

Γ’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Γιατί μ’ έμποδίζετε να μιλήσω ; Νά γιατί !.. (Πυροβολεί με μίση στον τόπο). Αυτό άπατούσε τό δικήν...

(Ζωηρές επευφημίες άκούγονται από τό ακροατήριον και κραυγές : ‘Μπράβο ! Μπράβο !..)

ΠΟΛΛΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ.— Είνε ακάδολο αυτό, σύντροφε, να μη μπορεί κανείς να μιλήση, χωρίς να του φτεφουρνι μιά σφαίρα στο στήθος.

(Γενική σύγκλις έπακολουθεί. Τριάντα πυροβολισμοί άντηχούν συγχρόως. ‘Η αίθουσα αρχίζει να στεγνώνει από πτώματα).

ΕΝΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ, (βγαζοντας ένα φυσίγγιον δυναμίτιδος και πετώντας το).— ‘Ετσι θά τελειώνουμε μιά ώρα άρχίτερα !..

(Τά πάντα τινάζονται στον άερα. ‘Ενας άστυφύλαξ παρουσιάζεται, περπατώντας με τό ραχάτι του, επάνω στα έρείπια και στα πτώματα.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ, (κιντάζοντας τα πτώματα).— Άν σאלέψη κανείς από σας, θά τον πάω στο μίημα !..

A Y Λ A I A

ΑΛΦΡΕΝΤ ΚΑΠΥΣ

οαι ‘Ελληνες ; του έλεγαν. ΟΙ ‘Ελληνες είνε κλέφτες !

— Πώς ; άπαντούσε ο Παναγής... Νάιν, Μίστερ ! ‘Εχετε άδικο. Πώς λέτε έσεις έκείνο τό σόμμα που φέρει ειδήσεις ; Τέλεγραμ. Τέλεγραμ είνε λέξις ‘Ελληνική. Λοιπόν έσεις είσθε κλέφτες !..

— Καμιά φορά, άμα οί ‘Αγγλοι δέν έπειθοντο στα λόγια του, ό Παναγής έμοίραζε και από κρημιά γροθιά.

— Στήν Καταλωνία ο Παναγής έγει και κουμπάρους. Είνε παντρεμένος. ‘Εχει τέσσερα παιδιά. ‘Η γυναίκα του είνε Περουβιανή, ψηλή, ώραία γυναίκα, μεγαλομάτα. ‘Ο Παναγής τήν έπηρε από άγάτη. Είνε ό μοναδικός έρως της ζωής του...

— Στο Περού ο Παναγής έμεινε μερικά χρόνια. Είνε σπουδαίος Ιπποδασκτής, και έγύναγε στα άλογα διάφορα παιχνίδια. Είχε όμως άνοιξι και έννοδοξοτι και καρνετιο, γιά να βγαίνουν τά έξοδα του σπιτιού.

— Στο μέρος αυτό, μου λέει, ζούν πολλοί ‘Ελληνες, αλλά όλοι είνε του σκρινιού και του παλουκιού.

— Όταν έγινε ό πόλεμος κατά της Χίλης, ό Παναγής είχε 8.000 λίρες, άλλα ζημιώθηκε γιατί τό χαρτονομίσμα έξέπεσε... ‘Επηρε λοιπόν χίλιες λίρες που είχε σε χρυσάφι, τήν γυναίκα του, τά παιδιά του και ήθεε στην πατρίδα του, γιά να ίδουν τά άφιλότιμα τί πατρίδα έχουν και να μάθουνε καλά τί γλώσσα τήν ‘Ελληνική τήν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό γ’ μέρος της βιογραφίας του Κουτλαλιανού.

Π Ι Α Δ Η Ε Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— ‘Η άλεπού και τ’ άλεπόπουλα.

Τόν παλιό καιρό καθόταν άπάνω στην Τρελλό μιά άλεπού κι έδινε στα μικρά της οδηγίες πώς να κλέβουν τά κοτσούλα άπ’ τά σπύτια. Μιά νύχτα ή άλεπού είδε μιά φωτιά πέρα στην Πεν.έλη κι άμέσως σήκωσε άπάνω τά πόδια της.

— Τί κάνεις αυτού, μανά ; τή ρωτούν παραξενεμένα τ’ άλεπόπουλα.

— Ζεσταίνουμαι, παιδιά μου, δέν βλέπετε ;
— Από τόσο μακρυνά ;
— Τι να γίνη, άφού ή φωτιά δέν είνε σιμώτερα ;

Πέρασε κάμποσος καιρός από τότε και τ’ άλεπόπουλα είχαν μεγαλώσει. Μιά νύχτα, έκεί που καθόνταν μαζί με τήν άλεπού, άρχισαν άξαφνα να κουνούν τ’ αυτιά τους πέρα δώθε.

— Τι κάνετε αυτού, παιδιά μου ; τή ρώτησε ή άλεπού.
— Πετάχτηκαν ή σπιές άπ’ τή φωτιά και μιάς έκαμαν τ’ αυτιά.

— Και πού είνε ή φωτιά ;
— Δέν τή βλέπετε ; Άπάνω στ’ άντικρινό βουνό, στην ‘Οζιά...

— Σύρτε στο καλό, παιδιά μου, και με τήν ευχή μου, τούς ελεπε τότε ή ‘Αλεπού. Τώρα πειά μπορείτε να ζήστε μοναχά σας..

— ‘Ο γάμος και τά παιδιά.

‘Ενας άνθρωπος γέρισε χωρίς και χωριά, γνώρισε κόμοτι και κομράκι, μα τό τέλος τά βροθύηε δια κι’ άποφάσισε να σκοτωθή. Μιά μέρα άντάμασε ένα γέρο και του ελεπε τό σκοπό του.

— Είμαι παντρεμένος, παιδί μου ; τον ρώτησε ό γέρος.

— ‘Οχι, πατούλη.
— ‘Ε, τότε σίγρε να παντρευτής κι’ ύστερα τά ξαναλέμε.

‘Υστερα έπο κάμποσον καιρό άνταμώθηκαν πάλι. ‘Ο γέρος ρώτησε τό νέο αν παντρευτής κι’ ό άλλος του άπάντησε ναί.

— Θέλεις και τώρα να σκοτωθής ; τού ξανάπε ό γέρος.

— Περισσότερο από πρώτα, άποκρίθηκε έκείνος.
— ‘Απόχτησε κανένα παιδί ;
— ‘Οχι άκόμα.

— Περιμενε τότε να σου γεννηση ένα γυό ή γυναικα σου και τότε σκοτωσάνε.

Σαν πέρασε κάμποσος καιρός, ό γέρος ξαναβροθηκε τον παλιό γνώριμό του.

— ‘Ε, του φώνοξε, τί χαμπάρια ;
— Καλά, άπάντησε ό άλλος γελαστός.

— ‘Απόχτησε κανένα παιδι ;
— ‘Απόχτησα ένα.
— Κι’ έχεις σκοπό άκόμα να σκοτωθής ;

— Πά, πά, πά, τώρα θα ζήσω γιά τό παιδι μου !..

— ‘Η χειρότερη τιμωρία.

‘Ενας πεντάγαμος ‘Οβρηός που είχε έξη παιδιά και περιμενε να του γεννηθί κι’ άλλο, μόλις έπιασαν οι κοιλέπονοι τή γυναίκα του, κινησε να πάη να φωνάξη τή μαμη. Στο δρόμο που πήγαινε άντάμασε μερικους στρατιώτες που είχαν στη μέση έναν κακοήργο μ’ άκουρα γένους και λερό πρόσωπο.

— Πού τον πάτε αυτόν ; τούς ρώτησε ό ‘Οβρηός.
— Νά τον κρεμάσομε, του άπάντησαν οι στρατιώτες.

— Μωρέ δέν τον παντρεται καλύτερα, τούς ελεπε ό φαμελιτής ‘Οβρηός.

— Μωραίτης και Πελοποννήσιος.

Μιά φορά κάποιος άπάνταξος Μωραίτης που έφραγε γιά ταξέτιδι πέρασε μπροστά από ένα γάνι.

— Από πού, είσαι, πατριώτη ; τον ρώτησε ό χατζής.
— Από τον κατακευμένο τό Μωρή ! άπάντησε έκείνος άναστενάζοντας.

‘Υστερα από κάμποσα χρόνια ό Μωραίτης, άφού καζάντησε στα ξένα, γύρισε στην πατρίδα του. ‘Ο χατζής μόλις τον είδε τον γνώρισε άμέσως και του ελεπε :

— Από πού είσαι, πατριώτη ;
— Πελοποννήσιος !.. άποκρίθηκε τώρα ό Μωραίτης περιήγανα.

ΕΠΑΘΕ Κ’ ΕΜΑΘΕ

‘Ο ίμπερσάσιος :— Πού έμάθατε να παιζετε τόσο θαυμάσια σε τραγοδιές ;

‘Ο νεοφώτιστος ήθοποιός :— Μένοντας μαζί με τήν πεθερά μου δυό χρόνια !..

